

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-118-0-Рев-06-000 047
Бања Лука, 7.3.2006. године**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија, Стаке Гојковић, као предсједника вијећа, Петра Бајића, Биљане Томић, Стевана Савића и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице Д. М. из Т., коју заступа Н. Р., адвокат из Т., против тужених: О. Т., коју заступа Б. Д., замјеник Р.Ј.П.Р.С., С.И.З. за локалне путеве Т., К.П. Т. и Д.П. И. из Т., коју заступа З. Т., адвокат из Т., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужитељице против пресуде Окружног суда у Т., Гж-319/03 од 6.11.2003. године, на сједници одражној 7.3.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Т. П-511/01 од 22.5.2003. године одбијен је тужбени захтјев тужитељице Д. М. из Т. против тужених: 1. О. Т. (у даљем тексту првотужена); 2. К.П.Т. (у даљем тексту: друготужена) 3. ДП И. из Т. (у даљем тексту: трећетужена) ради накнаде материјалне и нематеријалне штете и то: за претрпљени страх 10.000 КМ; за душевне болове услјед наружености 10.000 КМ; за умањење животних активности 20.000 КМ; све са законском затезном каматом почев од 22.5.2003. године до исплате, као и мјесечну ренту у износу од 300 КМ почев од 20.3.2000. године па убудуће, све са законском затезном каматом рачунајући од досупјећа сваког појединачног мјесечног износа па до исплате, с тим што ће доспјеле износе исплатити од једном по правоснажности пресуде (став 1). У односу на тужену СИЗ за локалне путеве Т., тужба се сматра повученом (став 2).

Другостепеном пресудом Окружног суда у Т. Гж-318/03 од 6.11.2003. године жалба тужитељице је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужитељица ревизијом побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен, нити се Републички јавни тужилац изјаснио о поднесеној ревизији (чл. 390. ст. 3. Закона о парничном поступку – «Службени лист СФРЈ», бр. 4/77 до 35/91, и «Сл. гласник РС» бр. 17/93 до 32/94, у даљем тексту: ЗПП).

Ревизија није основана.

У тужби тужитељица захтјевом тражи да јој тужене солидарно накнаде материјалну и нематеријалну штету у износу од 40.000 КМ, насталу 1.7.1987. године око 5,55 часова на старом Г. путу идући пјешнице од куће на посао код трећетужене ДП И. из Т. када је десном ногом упала у рупу у путу услијед чега је задобила тешку тјелесну повреду прелома десне кључне кости те повреде десне руке и десне ноге.

Овакав тужбени захтјев судови су одбили, налазећи да нема одговорности тужених за накнаду штете тужитељици, јер да штета није настала кривицом тужених, нити потиче од опасне ствари или опасне дјелатности тужених због чега у овом случају нема узрочне везе између дјелатности тужених и настале штете.

Оваква одлука је правилна и законита.

Неспорна је чињеница да је тужитељица као радник трећетужене И. из Т., одлазећи пјешнице на посао од своје куће удаљене око 200 м од улаза у пословни простор трећетужене, дана 1.7.1987. године око 5,55 часова на старом Г. путу, десном ногом упала у рупу на путу при чему је задобила тешку тјелесну повреду, прелом десне кључне кости као и повреде десне ноге и десне руке.

Овај догађај има значај повреде на раду са становишта прописа о здравственом, пензијском и инвалидском осигурању, али за остваривање права на накнаду штете није довољан.

То право се остварује по Закону о облигационим односима («Службени лист СФРЈ» бр. 29/78 до 57/89 и «Службени гласник РС»; бр. 17/93, у даљем тексту: ЗОО), који у члану 154., установљава два основа одговорности проузроковања штете: кривицу и ризик од опасне ствари и опасне дјелатности. Штета је тужитељици узрокована приликом кретања пјешнице старим Г. путем од куће до улаза у тужено предузеће ДП И. из Т., гдје је била запослена, који (Г. пут) је у смислу одредби чл. 154. ст. 2. ЗОО, опасна ствар за коју одговара њен ималац, без обзира на кривицу.

У овом случају нема одговорности трећетуженог предузећа И. из Т. на чију одговорност се указује у ревизији тужитељице, код које је тужитељица била у радном односу, за штету насталу на наведени начин, јер тужено предузеће није криво што је тужитељица идући пјешнице наведеним јавним путем упала у рупу на путу и претрпила штету.

Повреда тужитељице, дакле, није настала ни услијед опасне ствари, ни опасне дјелатности туженог предузећа. Самим тим, нема ни адекватне узрочности између дјелатности туженог предузећа и штете настале тужитељици.

Такође, и у односу на првотужену општину Т. и друготужено К.П. из Т., не постоји ни основ ни услов одговорности, у погледу узрочне везе између поступања ових тужених у обављању њихових дјелатности, и настале штете.

Наиме, материја о јавним путевима као и одговорности за накнаду штете узроковане употребом јавног пута, као опасне ствари регулисана је Законом о јавним путевима («Службени лист СР БиХ» бр. 6/78), који је био на снази у вријеме повређивања тужитељице, који у чл. 41. тог Закона прописује, да одговарајућа заједница за путеве одговара за штету која настане корисницима путева због пропуштања правовременог извршавања потребних радова и предузимања одговарајућих мјера на одржавању јавних путева, а то су према одредби чл. 109. тог Закона, С.И.З. за магистралне путеве, односно регионалне С.И.З. за путеве, а према одредби чл. 123. тог Закона, за локалне и некатегорисане путеве, одговорне су С.И.З. за локалне путеве у општинама на чијем су подручју ти путеве.

Према томе, по цитираним одредбама Закона о путевима, ни једна тужена нису одговорне за штету која је тужитељици узрокована на јавном путу, као опасној ствари, и зато ове тужене како су то правилно закључили нижестепени судови нису пасивно легитимисане стране у овом спору.

Из изложеног произилази да побијана пресуда нема недостатке на које се указује у ревизији тужитељице, односно на које овај суд пази по службеној дужности.

Зато је ревизија тужитељице одбијена као неоснована (чл. 393. ЗПП, у вези с одредбом чл. 456. ст. 1. Закона о парничном поступку - «Службени гласник РС»; бр. 58/03 до 74/05).

Предсједник вијећа
Стака Гојковић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић